

Truyện Đọc để Giải Trí (11)

Cha Xin Lỗi

Mấy hôm trước, tôi từ quê lên thăm con gái. Vợ tôi bận trông cháu nội nên mình tôi khệ nệ xách mấy món quà quê lên cho con. Con tôi lấy chồng đã năm năm, có hai đứa con một trai một gái, sống trong một căn chung cư mua trả góp. Hai vợ chồng cùng đi làm công sở, cuộc sống nhìn chung thoải mái, êm đềm. Thường thì con về thăm cha mẹ nhưng đợt này con bận quá, lâu chưa về nên vợ giục tôi đi thăm con.

Tôi lên ngay tối thứ Sáu, đúng lúc con tan sở. Con thấy tôi lên thì mừng lắm, tíu tít mời cha ngồi rồi vội chạy đi làm bếp. Dăm phút sau thì chồng con cũng về tới, chào hỏi cha vợ xong xuôi thì ngồi xuống bàn ăn, mở tờ báo ra đọc và hỏi vợ bao giờ có cơm tối. Con gái tôi vừa trả lời chồng, vừa chạy đi chạy lại như con thoi để thổi cơm, xắt rau củ, làm cá...

Trong lúc đứa con gái lớn ngồi chơi Lego, con gái tôi tranh thủ thời gian chờ cơm canh sôi thì đưa con trai nhỏ đi tắm, rồi lại giục con gái lớn đi tắm và thu dọn quần áo bẩn trên sàn. Chồng con gái tôi vẫn ngồi đó, điềm nhiên xem báo, như không trông thấy vợ đang ba đầu sáu tay tất bật với việc nhà. Hai con tắm xong thì con rể tôi mới đứng dậy, đi vào tắm rửa và cũng không quên “tiện tay” để mặc tờ báo, cốc nước trên bàn, áo vest vắt ngang thành ghế. Con gái tôi đưa hai con vào bàn ăn, mời tôi ngồi vào bàn dùng cơm rồi dọn dẹp các thứ linh tinh hộ chồng. Bữa cơm tối diễn ra trong cảnh con rể tôi vừa ăn vừa trò chuyện với cha vợ rôm rả (mà không biết tôi đang rất khó chịu), còn con gái tôi tất bật với hai đứa nhỏ. Bữa ăn kết thúc lúc 8h00 tối, con gái tôi chỉ kịp và vội miến cơm rồi đi dọn rửa chén bát, con bé vẫn chưa được nghỉ ngơi và vẫn còn nguyên bộ đồng phục đi làm trên người. Con rể tôi dùng bữa xong thì thông thả dắt hai con xuống chung cư tản bộ, không quên rủ cha vợ đi cùng nhưng tôi từ chối.

Tôi ở lại, giúp con dọn dẹp chén bát nhưng con gái cứ xua tay bảo cha đi lên nghỉ ngơi đi, con làm nháo cái là xong. Tôi hỏi: “Ngày nào đi làm về, con cũng làm từng này việc nhà à?”. Con gái tôi cười xòa: “Dạ, làm có chút mà cha, như mẹ hay làm ở nhà vậy thôi. Mẹ đi làm đồng về thì cũng lo việc nhà như con mà. Con quen rồi!”. Xong con lại chạy đi, chúm mũi vào rửa bát, quét nhà, bỏ mặc tôi đứng như trời trồng bởi câu con vừa nói: “Như mẹ hay làm ở nhà vậy thôi”.

Ừ phải, vợ tôi ở nhà cũng y vậy. Sáng dậy là đỡ cơm cho chồng rồi đi chăm heo, chăm gà, chạy ra đồng phụ chồng cấy lúa... Chiều về, vợ tôi lại tất bật thổi cơm, lau nhà, rửa bát... luôn tay luôn chân. Còn tôi, cũng y như con rể của mình, về đến nhà là thông thả ngồi uống nước chè xanh, ăn tối xong là đi đánh cờ với mấy ông bạn, còn vợ ở nhà làm gì, tôi chẳng mấy quan tâm.

Sáng hôm sau, tôi trở về quê. Ngồi trên xe, nhớ lại cảnh con gái sáng nay tiếp tục quần quật lo cho hai đứa con và chồng, rồi tất tả đưa cha ra bến xe, dúi cho cha vài triệu, mà thương con rớt nước mắt.

Con gái, cha xin lỗi vì sau một ngày cùng làm việc vất vả như nhau ở ngoài đồng, cha đã cho phép mình được ngồi chơi nhàn nhã và xem chuyện mẹ con một mình tất bật với việc nhà là chuyện hiển nhiên. Chính cha đã “dạy” con rằng chồng có quyền hưởng thụ, còn vợ có nghĩa vụ phục vụ chồng.

Cha xin lỗi vì cha đã luôn ngồi đó, chờ mẹ con phục vụ từng bát cơm, cốc nước đến cái tắm rửa răng, soạn cho cha từng cái áo cái quần, thu dọn cho cha từng mẩu thuốc lá mà cha tiện tay vút bừa. Chính cha đã “dạy” con rằng chồng có quyền làm một đứa trẻ lớn xác, còn vợ có nghĩa vụ làm một “bà mẹ” thứ hai cho chồng.

Cha xin lỗi vì ngày hôm qua, cha chỉ có thể ngồi đó mà nhìn con như ô-sin trong nhà mình, trong khi chồng con cứ như ông hoàng mà cha chẳng thể nói, chẳng thể làm được gì, vì chính cha cũng đã và đang cư xử với mẹ con y như vậy. Chính cha đã “dạy” con rằng những bất công mà con đang chịu là chuyện bình thường của phụ nữ.

Từ hôm nay, cha sẽ không cư xử với mẹ con như vậy nữa. Cha sẽ tự lo cho mình những việc cá nhân, cha sẽ không vút đồ bừa bãi rồi để mặc mẹ con thu dọn, cha sẽ rửa bát và lau nhà, trong khi mẹ con thổi cơm và giặt

đồ. Cha sẽ dạy lại con rằng vợ chồng là phải cùng chia sẻ với nhau và con, con là một người mẹ, người vợ, chứ không phải là người hầu của chồng. Cha xin lỗi con và mẹ con, ngàn lần xin lỗi!

Bánh Mì Nướng, Món Ăn Tuổi Học Trò.

Gần nhà tôi hồi đó có một lò bánh mì, và gần nhà cũng có một bến đò ngang. Nên xóm tôi có 2 tên: Nó là dân xóm lò bánh mì, hoặc dân bến đò. Không hiểu hồi xưa lò có giao kết với bạn hàng là bán ế trả lại hay không, mà lúc nào trong lò cũng có vài ba cần xé bánh mì “nguội”. Người Saigon cũng ngộ trong cách nói. Bánh mì bán ế không gọi là cũ mà gọi là nguội. Chủ lò trong xóm gọi là Bà Ba. Còn dân trong xóm thì gọi Bà Ba bánh mì, gần đó cũng có một Bà Ba nhà làm Lò Ông nên gọi Bà Ba ông lò.

Bà Ba bánh mì với nhà tôi khá thân tình như ruột thịt, nên thỉnh thoảng má tôi đến xin vài chục ổ bánh nguội về xắt lát ra để phơi khô vài nắng. Má tôi thì thích ăn bánh mì phơi khô hấp cho mềm rồi trét lên nước cốt dừa (bông có tí mỡ hành) xong rắc lên một ít bì, chan thêm nước mắm chua là ăn, tôi thì hồng hào món này nên hiếm tham gia.

Nhưng ở sát trường tiểu học cộng đồng Phú Định thì có quán của dì Năm má thằng Huệ có món bánh mì nướng rất ngon. Cũng là bánh mì nguội xắt lát phơi khô. Thay vì hấp cách thủy thì dì Năm nướng những lát bánh mì trên bếp lửa than đỏ rực, trở qua trở lại vài bận là lấy ra thoa lên một lớp mỡ hành, trét lên một lớp tương ớt xay rồi bỏ lên trên một ít đồ chua củ cải trắng, cà rốt ngâm dấm chua ngọt, dưa nào muốn ăn cay thì xin thêm tí ớt xay đựng trong mấy cái hủ chao cũ. Món ăn này muốn ăn phải xếp hàng chờ đợi nướng bánh cho dòn ăn mới ngon, đừng chờ mà muốn chảy nước miếng khi nhìn tụi bạn ăn trước. Hôm nào có tiền rủng rỉnh thì ăn một miếng đặt thêm liền vài miếng cho đã thèm. Nó thơm mùi bánh mì, nó nóng và dòn vì mới nướng lửa than, nó có vị mặn của tương ớt, nó có vị ngọt, vị chua của đồ chua, nó béo mỡ hành và nó cay chảy nước mắt của ớt.

Giờ món ăn này đã thất truyền, vì bánh mì giờ đa phần là rỗng ruột, mà nếu đặc ruột hình như nó hồng có rễ tre trong ruột, cái rễ tre của bánh mì, bánh bò, bánh tiêu nếu là dân ăn hàng rong sành điệu...

Saigon sắp vào đông
28-11-2023

Chuyện Ngắn và Buồn

1. Nồi cá bóng kho tiêu

Ba mươi tuổi đầu, lận đận chiến chinh, chưa kịp lấy vợ thì trời sập.

Đi tù. Mẹ thăm nuôi sáu tháng một lần. Quà chỉ có nồi cá bóng kho tiêu và nước mắt thương của mẹ. Được 3 năm thấy mẹ già đi, tóc bạc phơ. Thương mẹ, hấn bảo mẹ đừng lên thăm nữa. Nhưng đến kỳ thăm lại đi ra đi vào, trông ngóng mẹ. Suốt hai năm không thấy mẹ lên thăm.

Được tha, về nhà mới hay khi mẹ về gặp mưa bị cảm nặng trong lần thăm nuôi sau cùng và đã qua đời hai năm rồi.

Giỗ mẹ, hấn đi chợ mua cá bóng về kho tiêu. Giỗ xong bụng chén cơm và đĩa cá bóng kho tiêu cúng mẹ xuống ăn, hình như có vị mặn của nước mắt.

2. Tinh đầu

Mười tám tuổi, yêu tha thiết, tỏ tình. Nàng chu mỏ: học trò, nhỏ xíu, bày đặt.

Hai mươi hai, Thiếu úy Sư Đoàn 18, về phép đến thăm, nàng lạnh lùng. Sợ làm góa phụ lắm. Hai mươi sáu, Đại úy Trưởng khối Chiến Tranh Chính Trị Trung Đoàn, khó chết rồi, xin bỏ trâu cau. Nàng ậm ừ để suy nghĩ lại đã.

Tháng 4/75 chạy giặc, lạc mất nhau.

Ở tù ra, gặp lại. Nàng đã có chồng, hai con. Buồn và mặc cảm, thôi cứ ở vậy không lấy ai.

Ba mươi năm sau, lận đận quê người, gặp lại. Nàng chồng chết, các con trưởng thành ra ở riêng. Mừng rơn, mời nàng đi ăn cơm tối nhà hàng.

Tổ tình. Nàng thẳng thừng: già rồi bận bịu nhau làm gì, ở một mình cho khỏe.

3. Hai chị em

Chị quen anh Hân, trung úy phi công. Anh đến nhà chơi, thấy em gái quán quít Hân, chị nhường. Hai người tổ chức đám cưới, chị gom hết tiền để dành tặng đôi vợ chồng mới.

Em có thai đũa con đầu lòng được 6 tháng thì Hân đi tù cải tạo. Chị thương em đang có con dại, thay em đi ra Bắc thăm nuôi Hân.

Con được hai tuổi, em đi buôn hàng chuyển, lỡ có thai với người tài xế.

Chị tiếp tục đi thăm. Dối Hân em dẫn con đi vượt biên rồi. Thấy Hân mừng cho tương lai vợ con mình, chị xấu hổ, tủi thân, âm thầm khóc lặng lẽ trên chuyến tàu lửa từ Hà Nội về lại Sài Gòn.

Hân về, biết sự thật. Buồn, dẫn con gái đi vượt biên. Nghe tin hai cha con chết trên biển, chị lập bàn thờ.

Lấy tấm hình Hân đứng bên cạnh chiếc máy bay phản lực F5 Hân tặng chị hồi mới quen rọi lớn ra, bỏ vào khung đặt lên bàn thờ, chị khóc gọi "*Hân ơi...*"

4. Trả hiếu

Thằng Út đói bụng, tìm Lan. Chị ơi nấu cho em gói mì.

Từ sáng đến giờ hai chị em chưa ăn gì cả. Nhà hết mì gói ăn liền lại hết cả gạo.

Lan dỗ dành "*ba đi thò về thế nào cũng mua bánh mì cho em.*"

Trời tối dần vẫn không thấy ba về, Lan dẫn em ra đầu hẻm nơi anh Tư sửa xe gắn máy, ngồi đợi.

Tư và Lan thương nhau đã hơn hai năm. Tư đang cố dành dụm ít tiền để sang năm làm đám cưới.

Trời tối hơn, chú Bảy xe thò chạy về báo tin ba bị xe đụng gãy chân rồi. Bệnh viện đòi 5 triệu mới chịu bó bột.

Lan về nhà thay áo, chạy vội ra nhà dì Năm đầu phố. Dì ơi con bằng lòng. Đêm bán trình cho ông Đài Loan, Lan khóc lặng lẽ. "*Anh Tư ơi, cho em xin lỗi...*"

5. Khói thuốc

Năm thứ hai ở Đại học CTCT Đà Lạt, Duy quen Trinh, học năm thứ nhất ở Đại học Chính Trị Kinh Doanh. Hai đứa yêu nhau tha thiết, thề hẹn sống chết với nhau .

Tốt nghiệp, Duy về Sư Đoàn 5 bộ binh, hành quân liên miên Bình Dương, Bình Long, Phước Long. Đêm hành quân giăng võng nằm trong rừng cao su Đồng Xoài, Duy mơ có dịp về phép Đà Lạt, cùng Trinh tay trong tay dạo khắp Thành Phố Sương Mù, rồi vào Cà phê Tùng gọi một gói thuốc Capstan, một tách cà phê sữa, một ly sữa đậu nành nóng, cho ấm.

Trinh ra trường về nhà ba mẹ ở Sài Gòn. Duy xin phép thường niên được 7 ngày, ghé thăm. Trinh báo tin ba mẹ gả em cho anh giám đốc Trung Á ngân hàng. Cưới xong chắc em cũng vào làm ở đó luôn cho tiện. Mẹ bảo em hãy quên ông Trung úy đó đi.

Hai tháng sau Duy bị thương về nằm Tổng Y Viện Cộng Hòa. Anh lính đơn vị cử đi theo chăm sóc chạy về báo tin hôm nay đám cưới cô Trinh, thấy nhà trai tới với nhiều xe hơi sang trọng lắm.

Duy chống nạng ra ngồi trước hiên, châm điếu thuốc.

"*Thảm quyền! bộ ông đang khóc đó hay sao?*"

"*Không phải đâu, chỉ là khói thuốc lá cay cay làm chảy ra nước mắt...*"

Chồng xa

Tin vào chủ trương của lãnh đạo ủy ban nhân dân huyện, cha Hạnh bỏ lúa đổi sang nuôi tôm xuất khẩu. Vay của ngân hàng nhà nước 3 tỷ bạc. Tôm chết trắng ruộng, lỗ nặng.

Đến hạn trả nợ, không trả được bị ngân hàng hăm tịch thu nhà. Vịnh, em trai đang học lớp 10 muốn bỏ học đi làm thuê. Hạnh khuyên em cứ tiếp tục học lên đại học, mong sau này đổi đời. Nợ nần của gia đình để chị lo.

Nuốt nước mắt vào lòng, Hạnh lên Sài Gòn tìm mối lấy chồng Đại Hàn. Được ba tháng chị gọi phôn về thăm Vịnh, dặn dò em cố gắng học và chăm sóc cho cha. Tiếng chị nghẹn nghẹn như đang khóc. Thương chị, Vịnh nghẹn ngào hứa vâng theo lời chị dặn dò.

Hai tuần sau, tòa lãnh sự Đại Hàn mời gia đình đến nhận bình đựng tro cốt của Hạnh. Họ giải thích tại chị nhảy lầu tự tử...

Trên chuyến xe đò từ Sài Gòn về Long Xuyên, xe chạy qua những cánh đồng lúa bạt ngàn tận chân trời, Vịnh thút thít khóc gọi "*chị Hai ơi!*"